

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 14CoP/81/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2325201382
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 06. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubomír Bundzel
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2025:2325201382.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ľubomíra Bundzela a sudcov JUDr. Róberta Foltána a JUDr. Kristíny Srnkovej, vo veci starostlivosti súdu o maloleté dieťa: A. B., nar. XX.X.XXXX, bytom ako matka, zastúpeného kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Galanta, Staničná č. 5, 924 01 Galanta, dieťa matky C. B., nar. XX.X.XXXX, bytom D. XXX a neurčeného otca, v konaní o návrhu navrhovateľa/muža, ktorého otcovstvo má byť určené: E. F., nar. XX.X.XXXX, bytom C. XXXX/XX, G., zastúpeného advokátom JUDr. Borisom Štanglovičom, so sídlom Jarmočná 2264/3, Šaľa a v konaní o návrhu navrhovateľa na nariadenie neodkladného opatrenia, o odvolaní navrhovateľa proti uzneseniu Okresného súdu Galanta č.k. 12Pc/22/2025-28 zo dňa 13.5.2025 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1.

Okresný súd Galanta uznesením zo dňa 13.5.2025 odmietol návrh navrhovateľa na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorým sa v rámci konania o určenie otcovstva k maloletému A., domáhal nariadenia neodkladného opatrenia, ktorým by súd upravil jeho styk s dieťaťom, ku ktorému má byť určené otcovstvo. Podľa odôvodnenia rozhodnutia súd prvej inštancie mal za to, že v danom prípade neboli splnené podmienky na nariadenie neodkladného opatrenia. Konštatoval, že navrhovateľ je zatiaľ iba domnelým otcom maloletého dieťaťa, pričom rodičovské práva prislúchajú len rodičom dieťaťa, ktorými sú matka a otec. V tejto súvislosti ďalej uviedol, že otcovstvo k dieťaťu sa určuje na základe domnienok otcovstva ustanovených v Zákone o rodine. Za súčasného stavu navrhovateľa nemožno považovať za tzv. „právneho“ otca maloletého dieťaťa na základe žiadnej zo zákonných domnienok. Vzhľadom k tomu, že navrhovateľ a matka maloletého dieťaťa neuzavreli manželstvo, nemohlo byť otcovstvo určené na základe prvej domnienky (§ 85 ods. 1 Zákona o rodine). Navrhovateľ nie je otcom maloletého dieťaťa ani na základe druhej domnienky otcovstva, nakoľko nedošlo k určeniu otcovstva na základe súhlasného vyhlásenia oboch rodičov (§ 90 Zákona o rodine). Znamená to, že ak nie je určené otcovstvo na základe prvej a druhej domnienky otcovstva, môže súd rozhodnúť o tom, kto je otcom dieťaťa, a to na návrh (§ 94 Zákona o rodine). V predmetnej veci navrhovateľ síce podal návrh na určenie otcovstva spolu s návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia, avšak doposiaľ nebolo o tomto návrhu vo veci samej rozhodnuté. Zdôraznil, že pre neodkladné opatrenie je rozhodujúci stav v čase vydania uznesenia súdu prvej inštancie, pričom v čase rozhodovania súdu o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia navrhovateľ neosvedčil, že je otcom maloletého dieťaťa a že mu patria rodičovské práva a povinnosti. Navrhovateľovi môžu vzniknúť rodičovské práva a povinnosti k maloletému dieťaťu až na základe právoplatného rozhodnutia súdu, ktorým by súd určil, že je otcom maloletého dieťaťa. Skonštatoval, že uvedená skutočnosť doposiaľ nenastala, teda navrhovateľ nie je otcom maloletého dieťaťa, a preto nemožno v súčasnosti upraviť stretávanie navrhovateľa s maloletým dieťaťom. Poukázal ďalej na to, že z hľadiska hmotného práva tak navrhovateľovi nesvedčí procesné

postavenie účastníka v zmysle § 7 Civilného mimosporového poriadku v konaní o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorým sa domáha úpravy styku s maloletým dieťaťom. Za tohto stavu navrhovateľ nie je aktívne legitimovaný na podanie takéhoto návrhu, pretože toho času nepreukázal svoje otcovstvo k maloletému dieťaťu, a preto súd prvej inštancie jeho návrh na nariadenie neodkladného opatrenia postupom podľa § 8 ods. 1 CMP v spojení s § 7 CMP odmietol.

2.

Proti tomuto uzneseniu podal navrhovateľ odvolanie. Rozhodnutie považoval za nesprávne, formalistické, právne defektné a odtrhnuté od skutkového stavu a najlepšieho záujmu dieťaťa. Uviedol, že argumentácia súdu prvej inštancie nezohľadňuje nielen relevantné skutkové zistenia a dôkazy (najmä znalecký posudok z genetiky), ale ani vývoj relevantnej judikatúry, ktorá konzistentne zdôrazňuje právo dieťaťa na kontakt s oboma rodičmi ako aj nutnosť neformálneho a individualizovaného prístupu súdu pri posudzovaní rodinnoprávnych vecí. Uviedol, že vo veci samej dňa 25.4.2025 podal návrh na určenie otcovstva k maloletému dieťaťu – A. B. a zároveň žiadal nariadiť neodkladné opatrenie, ktorým by sa mu dočasne priznal styk s dieťaťom v rozsahu každého párneho týždňa od piatku 9:00 hod. do nedele 18:00 hod. a každého nepárneho týždňa od stredy 9:00 hod. do piatku 18:00 hod.. Poukázal na to, že tento návrh bol podaný bezprostredne po právoplatnosti rozsudku, ktorým bolo určené, že právne zapísaný otec H. G. F. nie je otcom dieťaťa (viď. rozsudok Okresného súdu Galanta sp. zn. 12Pc/61/2024). Znamená to, že tento rozsudok odstránil predchádzajúcu právnu domnienku otcovstva a vytvoril právne „prázdne miesto“ – dieťa je formálne bez otca. V tejto súvislosti poukázal na to, že v konaní preukázal, že v rozhodnom čase udržiaval s matkou dieťaťa intímny vzťah, čo priznala aj samotná matka. Navyše znalec RNDr. Ivan Lehocký, PhD. konštatoval v znaleckom posudku č. 13/2025, že navrhovateľ je biologickým otcom maloletého A. B.. Za tohto stavu preukázal existenciu dlhodobých citových väzieb, aktívnu účasť na starostlivosti o dieťa a úmysel pokračovať vo výchove a zabezpečení potrebného rodinného zázemia. Mal za to, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil s poukazom na § 365 písm. h) Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP), nesprávne vyhodnotil dôkazy (§ 365 písm. f) CSP), pretože ak zákon pripúšťa, že „muž, ktorý tvrdí, že je otcom“, má procesnú legitímáciu na podanie návrhu na určenie otcovstva (§ 94 Zákona o rodine), a preto nie je možné súčasne tvrdiť, že takýto muž nemá procesnú legitímáciu na návrh na neodkladné opatrenie, ktorým by súd dočasne chránil rovnaký záujem – kontakt s dieťaťom, ktorého otcovstvo sa má potvrdiť. Taktiež nebolo prihliadané na znalecký posudok z odboru genetiky, ktorý potvrdzuje otcovstvo navrhovateľa ako biologického otca dieťaťa. Rovnako sa nezaoberal skutkovými tvrdeniami o dlhodobej starostlivosti navrhovateľa o dieťa spolu so svojim partnerom H. G. F.. Taktiež poukázal na to, že súd prvej inštancie aplikoval výklad, ktorý absolutizuje právne postavenie otca, ale ignoruje praktickú realitu rodinného života. Takýto formalistický prístup bol už opakovane kritizovaný ESLP (napr. Anayo v. Nemecko), keď v tomto rozhodnutí bola zdôraznená potreba ochrany de facto rodinných väzieb aj u osôb, ktoré zatiaľ nemajú formálne status rodiča. Ďalej tvrdil, že zo strany súdu prvej inštancie bola porušená zásada najlepšieho záujmu dieťaťa (čl. 5 základných zásad Zákona o rodine), keď prvoinštančný súd úplne opomenul zákonnú a medzinárodnoprávnu povinnosť prioritne zohľadniť najlepší záujem dieťaťa. Odlúčenie dieťaťa od osoby, s ktorou si vytvorilo citovú väzbu a ktorú vníma ako rodiča, môže mať vážne následky na jeho psychický a emocionálny vývoj. V tomto kontexte nie je akceptovateľné, aby súd odmietol návrh na neodkladné opatrenie výlučne z formálnych dôvodov, bez zisťovania reálnych dopadov na maloletého. Taktiež poukázal na čl. 8 Dohovoru o právach dieťa OSN, ktorý zakotvuje právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydli a korešpondencie. Ďalej uviedol, že súdy sú povinné skúmať každé rodičovské spojenie s dieťaťom nielen z formálneho, ale aj z faktického a funkčného hľadiska. Súd nemôže odmietnuť úpravu styku na základe formálneho statusu bez toho, aby skúmal reálne väzby, citové prepojenia a dôkazy o starostlivosti. V závere svojho odvolania uviedol, že neodkladné opatrenie slúži práve na zabezpečenie predbežnej ochrany práv a právom chránených záujmov v situáciách, keď by ich realizácia bola ohrozená čakaním na meritórne rozhodnutie súdu. V danom prípade je dieťa aktuálne odlúčené od osoby, ktorú dlhodobo vnímalo ako svojho rodiča, kontakt je úplne znemožnený konaním matky, ktoré je účelové a nepriateľské. Okrem toho navrhovateľ má preukazateľne biologickú väzbu a emočné väzby s dieťaťom, predchádzajúce styky prebiehali v zmysle rodičovskej dohody bez problémov. V neposlednom rade poukázal na to, že matka odmieta akúkoľvek komunikáciu po tom, čo bolo zapreté otcovstvo H. G. F.. Zdôraznil, že každý ďalší mesiac odlúčenia prehĺbi psychické následky a oslabí vzťah medzi dieťaťom a navrhovateľom, pričom takéto situácie sú nezvratné – pokiaľ sa vzťah v kritických fázach vývoja preruší, môže byť nemožné obnoviť dôveru a blízkosť do budúcnosti. Ďalej uviedol, že súd sa odvoláva na § 7 CMP, podľa ktorého je účastníkom ten, koho práva a povinnosti majú byť predmetom konania. V prípade návrhu na neodkladné opatrenie

o styku s dieťaťom by podľa súdu malo ísť výlučne o osobu, ktorá je právne považovaná za rodiča. Takýto výklad odporuje samotnému zneniu § 94 Zákona o rodine, ktorý priznáva právo podať návrh aj mužovi, ktorý tvrdí, že je otcom. Nie je žiadne rozumné ani právne ospravedliteľné odôvodnenie, prečo by takýto muž nemohol zároveň navrhnúť predbežnú úpravu styku, pokiaľ preukazuje genetické a aj funkčné väzby s dieťaťom. Z výkladu súdu by logicky vyplývalo, že až do právoplatnosti rozhodnutia o určení otcovstva je dieťa „bez otca“, čo je v praxi neprijateľné a v rozpore s jeho záujmami. V závere poukázal na účelové konanie matky maloletého, ktorá najskôr akceptovala účasť navrhovateľa na výchove, umožňovala kontakt dieťaťa s navrhovateľom a jeho partnerom H. G. F.. Po zapretí otcovstva H. G. F. radikálne zmenila postoj a vylúčila navrhovateľa z akéhokoľvek kontaktu, a to napriek tomu, že počas plynutia lehoty na podanie odvolania proti rozsudku o zapretí otcovstva prisľúbila umožnenie styku s maloletým A. v rovnakom režime ako doposiaľ. Žiadal preto, aby odvolací súd zrušil uznesenie súdu prvej inštancie a vyhovel návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorým by mu súd priznal právo styku s maloletým dieťaťom v rozsahu každého párneho týždňa od piatku 9:00 hod. do nedele 18:00 hod., každého nepárneho týždňa od stredy 9:00 hod. do piatku 18:00 hod. s odovzdaním a prevzatím dieťaťa v mieste bydliska matky.

3.

Odvolací súd za splnenia procesných podmienok prejednal vec bez nariadenia pojednávania, oboznámil sa s obsahom spisového materiálu a dospel k záveru o dôvodnosti odvolania navrhovateľa a dospel k záveru, že uznesenie súdu prvej inštancie je potrebné zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 389 ods. 1 písm. b), c) v spojení s § 391 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

4.

Podľa § 7 ods. 2 CMP, v konaniach, ktoré možné začať aj bez návrhu, je účastníkom aj ten, o koho právach a povinnostiach sa má konať.

5.

Podľa § 8 ods. 1 CMP, návrh navrhovateľa, ktorému nesvedčí účastníctvo podľa § 7, súd uznesením odmietne.

6.

Podľa § 94 ods. 1 Zákona o rodine, ak nedošlo k určeniu otcovstva súhlasným vyhlásením rodičov, môže dieťa, matka alebo muž, ktorý tvrdí, že je otcom, navrhnúť, aby otcovstvo určil súd.

7.

Podľa názoru odvolacieho súdu, súd prvej inštancie predmetnú vec nesprávne právne posúdil a odoprel navrhovateľovi právo na spravodlivý súdny proces. Z návrhu vo veci samej jednoznačne vyplýva, že navrhovateľ podal na súd prvej inštancie dňa 25.4.2025 žalobu o určenie otcovstva a úpravu práv a povinností k maloletému a súčasne návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorým sa domáhal úpravy styku s maloletým dieťaťom. Z doposiaľ vykonaného dokazovania taktiež vyplýva, že rozsudkom Okresného súdu Galanta č.k. 12Pc/61/2024-61 zo dňa 25.2.2025 vyplýva, že prvoinštančný súd určil, že H. G. F., nar. X.X.XXXX nie je otcom maloletého dieťaťa – A. B., nar. XX.X.XXXX z matky C. B., nar. XX.X.XXXX. Následne po tomto zistení preto navrhovateľ podal žalobu o určenie otcovstva súčasťou ktorej bol návrh na nariadenie neodkladného opatrenia. Za tohto stavu preto nemožno konštatovať, že by navrhovateľ nemal procesné postavenie účastníka v zmysle § 7 CMP v konaní o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia a že by nebol aktívne legitimovaný na podanie takéhoto návrhu. V tejto súvislosti je potrebné prihliadať aj na predložený znalecký posudok č. 13/2025 vo veci určenia otcovstva k maloletému dieťaťu – A. B., nar. XX.X.XXXX, vyhotovený dňa 6.3.2025, z ktorého vyplýva, že navrhovateľovi E. F., nar. XX.X.XXXX je otcovstvo k maloletému A. B., nar. XX.X.XXXX prakticky dokázané, a teda z výsledkov analýzy DNA vyplýva, že ho nie je možné vylúčiť ani jedným vyšetrením STR systémom ako biologického otca maloletého. Znamená to, že už len z týchto skutočností a dôkazov ako aj z podaného návrhu o určenie otcovstva možno jednoznačne konštatovať, že navrhovateľovi svedčí procesné postavenie účastníka v zmysle § 7 CMP v spojení s § 94 ods. 1 Zákona o rodine. Zistenie otcovstva podľa § 94 Zákona o rodine prichádza do úvahy v prípade, ak nebolo určené domnienkou svedčiacou manželovi matky ani súhlasným vyhlásením rodičov. Súd určuje otcovstvo aplikáciou tretej domnienky upravenej v odseku 2 ustanovenia § 94, pričom aktívne legitimovaným na podanie návrhu je aj muž, ktorý o sebe tvrdí, že je otcom. V danom prípade je potrebné prihliadať aj na znalecký posudok č. 13/2025 zo dňa 6.3.2025, ktorého súčasťou je analýza DNA, ktorá dokáže s určitosťou na 99%

potvrdiť alebo vylúčiť otcovstvo konkrétneho muža. U navrhovateľa bola pravdepodobnosť rodičovstva vyššia ako $W=99,75\%$ (99,9998789%, čo sa označuje výrazom „rodičovstvo prakticky dokázané“). V predmetnej veci v neposlednom rade je potrebné prihliadať aj na záujem maloletého dieťaťa, nakoľko odlúčenie dieťaťa od osoby, s ktorou si vytvorilo citovú väzbu a ktorú vníma ako rodiča, môže mať vážne následky na jeho psychicky a emocionálny vývoj. Okrem toho z rozsudku ESLP v prípade Anayo v. Nemecko (č. 20578/07, rozsudok z 21.12.2010) súd konštatoval, že aj v prípade, ak biologický otec nemá formálne právne postavenie, má právo na vytváranie a udržiavanie rodinných väzieb, a preto je potrebné na tieto skutkové zistenia prihliadať.

8.

Keďže svojim nesprávnym postupom ako aj nesprávnym právnym posúdením súd prvej inštancie znemožnil navrhovateľovi ako odvolateľovi uskutočnenie základných procesných práv, ktoré mu patria, došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces, pričom tento nedostatok nie je napravitelný v odvolacom konaní. S prihliadnutím na vytknuté pochybenia odvolací súd preto uznesenie súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. b), c) CSP zrušil a podľa § 391 ods. 1 CSP mu vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

9.

Po vrátení veci súdu prvej inštancie opätovne rozhodne o návrhu navrhovateľa na nariadenie neodkladného opatrenia, prihliadne na listinné dôkazy, ktoré sú obsahom spisového materiálu, ďalej na záujem maloletého dieťaťa, a to vychádzajúc z doposiaľ zistených skutočností a posúdi rozsah a formu úpravy styku navrhovateľa s maloletým dieťaťom.

10.

Senát krajského súdu uvedené rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).